

Ezek aztán megmozgatnak minden követ, annyi szent, ezek aztán nem spórolnak semmin, atyaég, mennyien vagyunk, lihegi izgatottan a mellettem álló kínai, mintha legalábbis most futotta volna le a Coopert, pedig alig tudunk moccanni, olyan szorosan állunk. Körülnézek, van időm, rengetegen vannak még előttem. Mennyi izgatott, kíváncsi, szorongó pofa, gondolom, és megvakarom a hasamat, mert egy ideje már nagyon viszket. Valakinek a rumbázó segge egyenesen előttem inog, felemelő látvány, mondhatom. A riszálóstól jobbra egy fiatalabb srác, ez még nagyon nyugtalan, nagyon meg akarja mutatni, nyújtásokat végez, guggol, kitör, derekat hajlít, mint a margitszigeti futók hajnalban. Én nem töröm magam, én már túl vagyok ezeken a körökön, jöjjön, aminek jönnie kell, legfeljebb meghúzom majd kicsit a hátam, nagy ügy. Egyet előrébb mozdul a sor, én is lépek egyet. Aztán várunk tovább. Kőd gomolyog körülöttünk, nyálkásan-nyirkosan lapogatva nyakszőrünket. Megszokásból a zsebem felé nyúlok, aztán rádöbbenek, hogy már évek óta nem bagózom. Helyette füttyörészni kezdek, de szinte azonnal rám szól egy szigorú képű orosz, össze van nőve a szemöldöke, igazi tányérfejű ruszki, rám szól, hogy nyet füttyöre, mert ez nyem kaszinó, viselkedjék. Az orosz artisták, hogy kapják be, na igen, van hírük, persze, messze földről híresek az artista családjaik, de azért nem kéne elszállni, meg parancsolgatni, elvégre egy ideje már kivonultak. Dá, komrád, vetem hátra neki, alázatos szolgája. Valaki durván megtaszajt, kis híján orra bukom, de nem a ruszki volt az, nem. Egy tréfás kedvű barom, ott vigyorog mögöttem, próbál fiatalabbnak látszani, mint amennyi, ha lenne rajta nadrág, azt a térdéig letolná, ebben biztos vagyok, de a szemem alatt már ráncosodik a bőr, hiába kenegeti, mert azt is kiszúrom ám, megül a ráncban csillogva, zsírosan a krém. Ekszküzeomá, harsogja, mintha francia lenne, de pesti, a szemén látom, hogy az. Mennyien vagyunk, súgja áhítattal a kínai, és cow boyosan hunyorít, szentséges hegyek, mennyien, és milyen szép minden arc, hogy ilyen más. Úgy mosolyog rám, mint mikor a Peter Sellers öltözik kínainak, olyan, mint egy vicc. Beszítvál, kérdezem tőle halkan, tapintatosan, ő meg erre felkiált készségesen, hogy nem, nem, csak egy kis tramadolt kaptam be, hogy ne ugorjak majd túl gyorsan és túl nagyot. Elfordulok tőle, mert érzem rajta, hogy kezd belelendülni, a végén még elmeséli, hogy a szülei hároméves korában elküldték atlétának, jól is ment neki, a tartományi versenyeket sorra megnyerte, aztán váltott szertornára, és az is jól ment neki, csupa-csupa aranyérem, a harcsabajszú nagyapja volt a legbüszkébb rá, mert annak idején ő is csupa-csupa aranyérmes hozott, szóval jól ment a torna, de idővel kiöregedett az aktív sportból, úgyhogy mikor hétéves lett, átvette a cirkusz, és azóta ott arat hangos sikereket. Megint lép egyet a sor, vele lépek én is.

Mikor elolvastam a levelet, egyáltalán nem lepődtem meg a felkérésen. Az áron, amit ajánlottak, azon igen, nem mondom, az szép kis summa, szép kis órabér, de a legtöbb birkával ellentétben, akikkel most itt toporgok, én erre is úgy tekintek, mint bármelyik másik alkalmi melóra. Krónikus álmatlanság, írták a levélben. Nagyságos Atyánk kicsi fiacskája egyedül már elaludni sem tud, ez a szegény kis csöppség nyugtalanul forgolódik ágyában, nem jön álom a szemére. Kipróbálták mindent, mindent az ég egy adta világon, nyugtatót, pálinkás tejet, füstölőt, inhalálót, relaxációt, tibeti zenét, kuruzslókat, pszichológusokat, kézrátételt, lengyel pálcát, de semmi, tényleg semmi sem használt. Úgyhogy végső kétségbeesésükben arra jutottak, hogy hát akkor hívjanak a világ minden tájáról artistákat és tornászokat, és gátfutókat és magasugrókat, akik majd szépen sorban, egyenletes ritmusban átugrálják a karikás szemű kisherceg előtt, az meg közben számolgatja a szökkenéseket. Így hívtak engem is, engem mint leszázalékolt atlétát, engem, a vén rókát, engem, a hírem miatt, semmi egyébért.

Lép egyet a sor, lépek én is, valakinek a lábára. Hogy szakadna rád az ég, morogja egy lengyel, és morog sokáig, hiába próbálom neki beadni, hogy lengyel–magyar, két jó barát, ne haragudjál, testvér. Fúj a szél, kísértetiesen hajladoznak a karám mellett álló fák, mert karám az, amiben terelnek, esküszöm az életemre, szabályos karám, mintha lovak vagy ökrök lennének. Mindegy, ez is csak egy meló, gondolom, estére már ki leszek tömve szépen.

Manapság már csak gálákon veszek részt, futok néhány tiszteletkört, van, hogy jelmezben, de olyan is volt már, hogy gólyalábon. Magasba tartom kifeszítve Nagyságos Atyánk mosolygó arcképét, és futok vele körbe-körbe a stadionban, és közben titkon figyelem, ki az, aki nem éljenez, ki az, aki nem mosolyog vissza. Hallom, ahogy a menetszéltől csattogva fodrozódik Atyánk képe, és minden egyes lépésnél egyre nehezebbnek érzem a súlyt. Ilyenkor aztán nagyon várom, hogy körbeérjek, hogy végre lepihenhessek. És ahogy nő a fiú, ahogy cseperedik Atyánk egyetlen vér szerinti gyermeke, én készülök, hogy egy napon majd az ő arcképét kell a vállam fölött tartva lobogtatnom, mint egy győzedelmi lobogót.

Álmatlan a fiúcska, hát nyugtalan a haza, ki fog így jövőt álmodni nekünk, ha majd az Atya nem lesz már. Ezt csak úgy gondolom persze, ki nem mondom. A kigyózó sor egyenesen a kis örökös hálószobájába tart, azt hallottuk, hogy ott állítottak fel valami kerítésfélét, és azon kell majd kecsesen által vetnünk magunkat. Ahogy lépdelünk előre, a hálószoba ajtaja mindig lemetszi az elsőt a sorról, mint a kiscigányok a mesében, vagy mint a pixelszellemek elől menekülő, pontokat harapdáló fej az ősrégi számítógépes játékban. Lép a sor, hamarosan én is sorra kerülök, hamarosan engem is elnyel a hálószoba. A nyújtásokat végző gyerek már nagyon be van rezelve, az eső előtti hűvös idő ellenére is izzad a halántéka, és remeg karja, lába, szóval egy kákabélű cukorbeteg benyomását kelti a csórikám, megsajnálom. Odaszólok neki, hogy nem kell félni, öcsi, csak egy ugrás az egész, biztos vagyok benne, hogy ennél százszor komolyabb kunsztokat is teljesítettél már. Nem felel, nem is hall, se engem, se mást, már benyelte a koncentráció tühelynyi sötétje, nekem nem kell ezt magyarázni, nagyon is jól ismerem ezt az állapotot. A tramadoltól beállt kínai joviálisan forgatja a szemét, rácsodálkozik a világra, neki már nem is szólok, hogy legalább a szája szegletét törölje meg, mielőtt belép a kisherceghez, elvégre csillog a nyáltól a fél pofája. Hátrafordulok, és látom, hogy a szigorú képű orosz meredten bámul rám.

Visszabámulok rá, fűrkésem az arcát, és egy pillanatig megfeledkezve magamról, azon tűnődöm, vajon a szigorú embereknek rendszertanilag mely családjába tartozik ez a komor pillantású ruszki. Vajon hideg könyörtelenséggel szigorú, olyan, aki merevsége folytán tűnik erkölcsösnek, valójában azonban aljas és szadista? Vagy csöndes szoborként szigorú, mint az apám, aki sohasem simogat, de ütni is csak egyszer-egyszer üt, aki ha nagy ritkán megszólal, olyat mond, amit örökre megjegyzek? Vagy ez a szigor a gyenge ember szigora, aki páncélként viseli, mint kagyló a héját? Nézek a szemébe, és közben szeretném, ha szeretném ezt az embert, így aztán azt mondom neki, hogy neked aztán, komám, bizonyára igazi nagy orosz szíved van, mi, olyan igazi, mélyen érző, szláv szív. Nem válaszol ő sem, csak kicsit felvonja az összenőtt szemöldökét. Sto, dűnnyögi, és elered az eső.

Oldalba bök a pesti francia, komiszul vigyorog, de most rá sem tudok haragudni. Különös érzés kerít hatalmába, a transzba eső bennszülött semmivé olvadása, ahogy zsibbadtan egygé válik a törzs minden tagjával, vagy a vágóhídra terelt marha békéje, aki nem érez mást, csak sorstársainak megnyugtatóan ismerős kipárolgását. Lépünk-lépünk, totyogunk, megállunk, lépünk-lépünk, totyogunk. Mint mikor a szűk mozgólépcső felé haladunk. Lépek és megtorpanok. Körbepillantok. Előre meredő tekintetek mindenütt, felnőtt férfiak és nők egy hálósoba felé masíroznak, miközben szemerkél az eső, kész vicc az egész, én mondom. Megvesztünk, mondom először halkán, aztán hangosabban, hogy mások is hallják. Nem szól senki. Megvesztünk, emberek, hát mit csinálunk itt? Ssssss, szól rám az orosz, mindjárt odaérünk.

A begyulladt srác fakó arccal rugóztatja lábát, most ő következik. Nylik a szoba ajtaja, a srác egyet hátra lép, majd mégiscsak tovább, előre, a hálósoba elnyeli. Nekem is remegni kezd a lábam, beleállt az ideg, versenyek előtt is előfordul az ilyesmi. Mit csinálunk itt, kiáltom, és érzem, hogy ideges a hangom, pedig máskor mindig olyan nyugodt vagyok. Elhallgass, sűg a fülemben az orosz, mit móríkáod itt magad? Mindjárt te következél, löki meg vállamat a pesti, mindjárt te jössz, ismétli meg az orosz, aztán úgyis konyec, megnyugodhatsz. Különben is, mondja a kínai, és üres tekintettel mered maga elé, mit kiabálsz, ki ellen lázongasz itt, csak egy szegény, beteg gyermek van odabent, attól félsz annyira? Jaj, de bölcsek lettetek hirtelen, gondolom, miközben próbálom kirugózni lábamból az ideget, egyszeriben mindenki milyen okos lett.

Nylik a hálósoba, a kókadt kínai újra elmosolyodik, belép és eltűnik. A szél feltámad, lusta mozdulatokkal ütlegel minket. Ázott gyapjú szagát érzem, egyszeriben elönt az émelygés. A következő én leszek. Valaki mormog mellettem, a lengyel az, imádkozik. Bizonyára ő is megérezte, hogy valami nem stimmel itt, hogy félrevezetnek bennünket. Hová tűnik mindenki, mert hát bemenni bemennek, addig még oké, de valahogyan senki sem távozik ebből a hálósobából. Megdermedek és behunyom a szememet. A sötétben megjelenik előttem egy hatalmas ágy, rajta gigászi gyermek, szinte Küklopsz méretű, elnyúlva nyammog valamin, és jólesőeket nyújtózkodik, eleinte nem is látom tisztán, csak olyan homályosan a körvonalaát, mintha túl sokáig dörzsöltem volna a szememet, de ahogy félve, apránként közeledem, mind élesebbé válik a kép. Atyánk fia ráérsen bárányt falatozik, csak úgy nyersen, élön, nagy bégetések közepette, fogával tépi a gyapjút, a bőrt, a húst, a csontokat meg úgy köpködi ki, mint más a magokat. Kiáltani akarnék, de valaki újra megtaszajt, és mikor kinyitom a szemem, már a hálósobában állok.

Nem messze tőlem ott az ágy, vékonyka, beesett arcú fiúcska fekszik benne, úgy elveszik a nagy paplan- és párnahegyek között, mint egy halkán csörgedező ér. A hálósobában rajta kívül nincs senki más, a falon ott függ Jóságos Atyánk képe, az ágy előtt felállítva pedig alacsony mobilkerítés. A fiúcska túl erőtlen ahhoz, hogy köszönjön, helyette finoman biccent. Zavarban vagyok, esetlenül meghajlok előtte. Hogy tudnék menekülni, hogyan tudnék lázadni egy álmatlan kisfiú ellen, főleg miközben Atyánk a falról figyel. A fiúcska int a fejével, jelzi, hogy ott a kerítés, ugorjak át rajta. A kerítés mögött mintha sziszegne a szél, pedig a hátsó ajtó zárva. Mi van, ha egy feneketlen gödör van ott, mi van, ha a semmibe zuhanok. A fiúcska kezdi elveszíteni türelmét, köhint egy kicsit. Sarkamban remeg az ideg, mégsem sikerült teljesen kirázni a lábamból. Mi van, ha megbotlom, ha kibicsaklik a lábam, és elrontom? A fiút el kell altatni, a fiúnak végre aludnia kell, hogy egy napon ő lehessen a vezetőnk. Ez mindent megér, mondogatom magamnak, ez minden áldozatot megér, gyerünk, komám, gyerünk, ne rezelj be, mindjárt vége. A gyermek sóhajt egyet, én pedig ebben a pillanatban nekiramodok. Nincs messze a kerítés, de nem is kell hozzá nagy lendületet vennem. Az ugrás előtt még van időm a falra pillantani, Mindenható Atyánk hálásan mosolyog rám. Dobbantok és ugrom.

A fiúcska különösebb érdeklődés és meggyőződés nélkül azt mondja, hatszáz-harminckettő.